

som sit Ønske, som sin Fordring, at man tvertimod Mar for Mar under de forløbne Forhandlinger mere og mere har fjernet sig fra, hvad man vidste, var Folkethingets Opfattelse. Der har tidligere været gjort Forsøg, om end svage Forsøg, paa visse Eilnærmedler til Folkethingets Anskuelser, ja, et saadant Forsøg havde endnu efterladt sig et Spor i det nuværende høitærede Ministeriums Forslag i den foregaaende ordinære Samling, idet man dog deri havde forsvøgt noget at begrænse sine Fordringer. Man var af den Grund, antager jeg, bleven staaende ved at foreslaa 28 Batailloner istedetfor de nu foreslaaede 30, og man var bleven staaende ved et finansielt Resultat, som dog ikke gik videre end til 450,000 Kroner ud over det nu gjældende Budget. Hver-tallet her havde fastholdt som sin Opfattelse, at vi maatte søge at komme tilbage til de Grændser for de ordinære militære Udgifter, som Forsvarskommissionen i sin Tid havde opstillet, og det havde derefter opstillet et Forslag beregnet paa en Udgift af ca. 7 Millioner Kroner. Mindretallet gik imidlertid videre; det nyedes ikke med at blive staaende ved, hvad Regjeringen havde foreslaaet, men fordrede de 30 Batailloner opretholdt i Forbindelse med de øvrige Udgifter, som Forslaget gik ud paa, saaledes at de forøgede Udgifter vilde blive ca. 300,000 Kr. mere. Budgettet blev derved altsaa i Alt forøget med en Udgift af 750,000 Kr., og Landstinget, som i Foraaret behandlede Sagen, sluttede sig til Mindretallet her i Folkethinget; det stillede altsaa ligeledes en Fordring om yderligere Udgifter ud over, hvad Ministeriet havde bragt i Forslag. Ministeriet optog Mindretallets og Landstingets Forslag, det forelagde saavel i den overordentlige Samling i Sommer som nu, et Forslag, der væsentlig var i Overensstemmelse dermed, og som altsaa gik ud paa en forøget Bevilling af ca. 750,000 Kr. Man maa dog derved bemærke, at den ikke indbefatter alle de forøgede Udgifter, som vi i Fremtiden ville komme til i Konsekvens af samtlige de foreliggende militære Love, idet der ikke i dette Overflag er medregnet, hvad de forøgede Lønninger ville komme til at udgjøre. Lægges dette til, og beregnes det til 1 eller 1½ Million, vil man se, at vi nu staa ligeover for en Fordring fra Ministeriets Side, der gaar ud paa en forøget ordinær militær Udgift af ca. 2 Millioner Kroner. Jeg siger, at dette er det andet Moment, som for mig tyder paa, at Regjeringen ikke længer maa omgaaes med Tanken om i Virkeligheden at gennemføre disse Love, men overhovedet kun beskæftige sig med, hvad den for sit Vedkommende paa Militæretatsens Vegne kan anføre ønskeligt, ganske bortset fra, hvad der overhovedet i Praxis kan være Tale om at se ført igjennem. For deres Vedkommende, der betragte Patriotisme saaledes, at den bør maales efter den større eller mindre Beredvillighed til at yde Offre

til Forsvarsvæsenet, kan jeg vel forstaa dette, og jeg kan da forstaa dette underlige Skuespil, hvortil vi nu ere Vidner, idet vi se et ivrigt Kapløb mellem Mindretallet og Regjeringen om, hvem der er istand til at byde høiest, hvem der er istand til at byde hinanden over, naar det gjælder om disse Bevillinger. Mindretallet var her i forrige Samling — om jeg saa tør udtrykke mig — naaet en Hestelængde forud for Ministeriet; det havde vist, at det kunde gaa ud over, hvad Regjeringen forlangte; men Ministeriet har ikke ønsket at blive distanceret i dette Kapløb. Det har anstrengt sig, det har indhentet Mindretallet, og de staa nu paa samme Stade. Skulde vi fortsætte den samme Praxis, dette samme Løb og gaa til gjentagne Forhandlinger her, vilde det altsaa nu være til Mindretallet at gjøre sit Bud og at se, om det kunde komme ud over, hvad Regjeringen havde foreslaaet. Jeg tror imidlertid, at det, hvor hurtigt et saadant Skuespil end kunde være, dog ikke er videre opbyggeligt for os Andre at staa som Tilskuere ved, naar vi samtidig maa erkjende, at den kostbare Tid for en frugtbar Forhandling om denne Sags Gjemmemførelse, hvis Betydning vi anerkjende, gaar tabt under disse Scener. Det er, som naar Hesten for en Bogn løber løbsk og lader Bognen staa efter og foretager sig saadan en lille Ekstasjon paa fri Haand; Bognen staar fast og naaer ingen Vegne. Vi Andre sidde her paa den fastfjorte Bogn og ville overmaade gjerne være med i denne hurtige Fart, men kunne ikke, med mindre vi ere i Stand til at holde de Herrer tilbage og minde dem om den Virkelighed, hvori de skulle arbejde og virke med os Andre. Jeg tror nemlig, at man gjør sig i høi Grad skyldig i den Feil at gjøre Regning uden Bæret, thi for disse Regnekunstner, som man opstiller, blive dog til Syvende og Sidst de staaende Borgere Bæret, og de ville noget nær falde sammen med den almindelige danske Vælgerbefolkning. Jeg tror derfor, det var paa Tide, at man begyndte at spørge Bæret lidt til Raads angaaende disse Festsititeter; jeg tror, det var paa høie Tid, at man i Virkeligheden overveiede, hvad der i Praxis kan blive Tale om at gennemføre. Jeg siger derfor og gjentager det, at vi andre Tilskuere, som jeg har kaldt os, maa ønske at bidrage vort til, at vi saa snart som muligt kunne komme bort fra disse Proformaforhandlinger, thi det blive de jo i Virkeligheden. Det paaligger os som Algt i den Henseende at gjøre alvorlige Skridt for at føre Forhandlingen tilbage i et virkelig roligt og jævnt Spor. Hærløven af 1867 har en Revisionsbestemmelse, som siger: „Denne Lov underkastes en almindelig Revision inden Udgangen af Finantsaaret 1872—73. Fører denne Revision ikke til en ny Lov, underkastes nærværende Lov en fornøjet Revision inden Udløbet af hvert følgende Finantsaar, saalænge til Revisionen frem-